

I

SKYRIUS

Kitą dieną po Didžiosios audros vidury Varnų kaimo išdygsta naujas pastatas. Tikras siaubo namelis, lyg iš kokio filmo, su bokštais, laiptais, nuožulniais stogais ir aukštais langais.

Tai dar ne viskas – šiurpusis statinys stovi vidury ežero, kurio anksčiau ten nebuvo, vos išsitenka mažytėje salelėje.

Ežeras ir pastatas atsirado vidury kukurūzų lauko, šis visiškai supa juos abu. Norint pasiekti vandenį, pirma reikia pereiti lauką.

Regis, namą pastatė šimtai žmonių vos per aštuonias valandas. Nors tai, savaime suprantama, neįmanoma, nebent pasitelkus kokius nors burtus.

Niekas kaimelyje nežino, kas čia dedasi, bet visi supranta, kad pasidarbavo kažkokios tamsiosios jėgos.

Varnų kaimo, nedidelio kaimelio, kuriame visi pažįsta visus, vaikai smalsaudami būriuojasi apžiūrėti keistojo statinio iš arčiau. Jie kiekvieną dieną dviračiais mina šituo keliu į mokyklą; niekas niekada neprasprūsta jiems pro akis. Jau turėjo pastebėti

pastate dirbančius žmones. Bet kol kas ten dar nematė nė gyvos dvasios.

Vakar ten tebeplytėjo tankus kukurūzų laukas, priaugęs aukštų kukurūzų, apkibusių prinokusiomis burbuolėmis. Laukas tebėra vietoje, tik dabar jame dar tyvuliuoja ežerėlis su namu.

Daug derliaus prapuolė, dabar ten plyti ežeras. O į statinį nuo ežero kranto veda tik vienas kelias: siauras medinis molas per vandenį iki pat priekinių durų.

Pastatą supa varnos – tai iki šiol taip pat nematyta. Paskutinių kartą juodieji paukščiai kaimelyje buvo apsilankę daugiau nei prieš tris šimtus metų. Tada Varnų kaimas ir gavo savo vardą. Jį taip pavadino dėl maro, ilgus mėnesius šienavusio gyventojus.

Nuo tada iki šių dienų paukščių nebuvo matyti nė ženklo, bet šiandien varnos vėl čia, tarsi atsirado kartu su namu.

Lauko savininkas, senas ūkininkas, spokso į likusius kukurūzus ir niurnėdamas sau po nosim krapšto galvą. Kone puolęs į neviltį. Paniuręs kalbasi su visais, kas tik užsuka jo aplankyti.

– O kaip mano derlius? – dejuoja senukas. – Ką, man dabar pirkti valtį, ar kokį galą, kad galėčiau persikelti į kitą krantą?

Niekas nesugeba paguosti vyriškio. Galų gale, nė vienas kaimietis nemoka protingai atsakyti į esminį klausimą: kas pastatė tą namą toje mažytėje salelėje vidury ežero. Ir, visų svarbiausia, kaip, po paraliais, jiems tai pavyko?

Dar keisčiau tai, kad apie ežerą neištryptas nė vienas kukurūzas. Nepraminta jokia brydė nusigauti iki lauko vidurio, vadinasi, nebuvo nei kasta, nei statyta.

Tarsi didžiulis sraigasparnis būtų iš niekur atnešęs statinį, o jį tuoj pat būtų apjuosęs vanduo. Be to, ežeras idealaus skritulio formos. Neįmenami ir pernakt išaugę medžiai, apsupę ežerą natūralia siena. Nieko nepaprasta, kad ūkininkas sielojasi.

Vos tik keista senuko žinia pasiekė policijos nuovadą, keli savivaldybės darbuotojai atvyko pažiūrėti, kas ten dedasi.

Su policijos ir kelių vietinių pagalba buvo iškirstas siauras takelis per kukurūzų lauką iki medinio molo, kuriuo galima pasiekti namą saloje. Dideli kranai patraukė iškirstus kukurūzus, kad smalsaujantys kaimiečiai galėtų prieiti arčiau.

Ryte beveik visi suėjo pasižiūrėti, bet niekas negali paaiškinti, kas vyksta. Visi sutaria tik dėl vieno – kad pastatas prakeiktas. Kito paaiškinimo nėra.

– Kaip manote, kas čia vyksta? – smalsusis trylikametis Kvintenas klausia draugų Milos ir Dano.

Tiedu, regis, visai nesidomi paslaptingu, nežinia iš kur atsiradusiu statiniu. Mieliau stovi subedę nosis į savo išmaniuosius telefonus, kaip ir daugelis Kvinteno draugų. O štai jis mėgsta iššūkius. Berniuką domina ir jaudina visa, kas keista.

– Žmonės, – nenustygsta Kvintenas, – nesiblaškykit. Čia kažkas ne taip, ar ne?

Danas gūžtelėjęs žvilgteli į laikrodį. Išsiuntęs žinutę savo merginai Olgai, įsikiša telefoną į kišenę. Jie mokosi vienoje klasėje, matosi kiekvieną dieną, bet jam sunku ir minutę išbūti be jos.

– Nežinau, – atsako jis. – Judam, metas į mokyklą. Viską sužinosim vakare. Mano tėtis dirba policijoje, vėliau turės žinių.

– Nagi, Danai, elgiesi taip, lyg tai būtų ne pats svarbiausias įvykis, kada tik nutikęs Varnų kaime, – šūkteli Kvintenas. – Nejau nesupranti, ką tai reiškia?

– Kvintenai, tai tik namas, nieko daugiau. Tam turi būti koks nors logiškas paaiškinimas, – atšauna draugas. – Kukurūzai kone aukštesni už jį. Gal statybininkai dirbo patyliukais, kad niekas nesužinotų, o iš tiesų jie čia triūsė jau kelis mėnesius.

Kvintenas prajunka.

– Juk pats savim netiki, ar ne? – sukikena jis. – Nagi, kur tavo nuotykių troškimas?

– Nežinau, – abejingai burbteli Danas. – Aš netikiu ateiviais, tad tai turėjo padaryti paprasti žmonės. Koks nors pokštininkas ar dar kas. Gal jau galim eiti? Olga laukia.

– Gera mintis. – Mila trečią kartą pasižiūri į laikrodį. – Vėluojame. Matas tikriausiai jau vietoje. Kvintenai, eini?

Pirmą kartą nuo tada, kai slapta įsimylėjo klasiokę Milą, Kvintenas nelabai jos klauso. Jis tylėdamas stebi minią gyventojų, susirinkusių vidury Varnų kaimo paspoksoti į keistąjį statinį. Jų smalsumas nestebina, nes niekas nežino, iš kur namas išdygo ir kaip, po galais, jį galėjo pastatyti per vieną naktį. Tai aišku iš aistringų žmonių pokalbių.

Kvinteno akys užkliūva už mero Murso, besitariančio su policijos komisaru. Vyrai susijaudinę gestikuliuoja ir rodo statinio pusėn. Kiti kaimo tarybos nariai stoviniuoja netoliese ir kuždėdamiesi varsto vieni kitus piktais žvilgsniais.

Kvintenas negirdi jų kalbų, bet jam ir nereikia. Puikiai supranta, kas vyksta. Visi bando suversti kaltę kitiems, bet iš tiesų tikriausiai nė vienas Varnų kaimo gyventojas nenutuokia, kas čia dedasi. Visi sutaria tik dėl vieno: vakar to statinio čia nebuvo, nebuvo ir ežero. Dėl to Kvintenui darosi tik smalsiau.

Be to, suaugusieji akivaizdžiai yra išvargę po ilgos, sunkios nakties, nes dauguma jų vakar dirbo be poilsio stengdamiesi padėti vieni kitiems.

Didžioji audra Varnų kaime pridarė daug žalos, ir prireiks kelių dienų, kol viską sutvarkys ir kaimas vėl atrodys gyvenamas. Bent jau taip Kvintenas ryte girdėjo iš tėčio, kuris visą naktį buvo išėjęs padėti kitiems.

Gaisrininkai vis dar pjauna nulūžusius medžius, taiso stogus ir tempia apgadintus automobilius. Klijuoja suskilinėjusius ir išdužusius langus lipniaja juosta ir kartonu, atsargiai valo šukes, kad niekas nesusižeistų.

Kaimeliui dabar visų mažiausiai reikia dar vienos keistenybės. Berniukas tylėdamas spėlioja, ar vienas įvykis kaip nors susijęs su kitu. Vakarykščiai žaibai buvo didžiausi, kokius jam teko kada matyti. Valandų valandas spoksojo pro langą neįstengdamas užmigti.

– Noriu žinoti, kas davė leidimą pastatyti čia tą bjaurastį, – piktai rėžia meras. – Nes aš tikrai nedaviau! Už šitą nesąmonę atsakingas asmuo bus atleistas.

– Mes taip pat nedavėme leidimo, – tuoj pat antrina tarybos nariai, piktai ir įtariai šnairuodami vieni į kitus. Netrukus prasidės savivaldybės rinkimai. Gal kuris nors jų sugalvojo kokią triuką?

Kvintenas prikanda lūpą, kad nesusijuoktų klausydamasis tarybos narių svaidomų kaltinimų. Kaip visada, dingteli jam. Niekas nė už ką juo nepatikėtų, jei balsu pasakytų, kad įvykis yra antgamtiškas ir kad nederėtų ieškoti paprasto žmogaus, kuriam būtų galima suversti kaltę.

– Tada išsiaiškinkime, kas už tai atsakingas, ir pasirūpinkime, kad statinys pradingtų, – piktai paliepia meras. – Ežerui čia ne vieta, kaip ir tam namui. Mūsų kaimelis yra vienas gražiausių visoje šalyje, ar jau pamiršote, kad esame pelnę ne vieną apdovanojimą? Tikrai negaliu leisti, kad štai taip sugadintų gerą mūsų vardą ir sutryptų mūsų garbę. Jei išgirs žiniasklaida, mus išjuoks. Raskite savininką ir pasirūpinkite, kad statinį sugriautų iki paskutinės plytos kaip galima greičiau. Ką daryti su ežeru, aptarsime vėliau. O kol kas einu įvertinti kitos Didžiosios audros padarytos žalos. Varnų kaime dar laukia daug darbo.

Meras Mursas patraukia į kaimo rotušę, tuoj pat pasigirsta trepsėjimas – pusė tarybos narių nusekė iš paskos. Akivaizdu, kad meras nemėgsta, kai jo gražiojoje savivaldybėje kas nors vyksta be jo žinios.

Klausantis suaugusiųjų Kvintenui darosi dar smalsiau. Jis nori šiandien praleisti pamokas ir išsiaiškinti, kas čia vyksta, bet draugai jau ruošiasi važiuoti, lipa ant dviračių. Jiems terūpi išgyventi dieną, nes vakar nė vienas nesudėjo bluosto.

Kvintenas nenoromis seka jiems iš paskos. Deja, mokykla nelaukia, net po tokios baisios nakties. Berniukas visų labiausiai nori pats išsiaiškinti, iš kur atsirado tas keistas statinys, bet nieku gyvu negali pražiopsoti pamokų. Ir taip jau kartoja šeštą klasę, nes pernai skyrė per mažai dėmesio mokslui. Be to, tėtis labai supykęs, jei jis nenueitų į mokyklą. Primintų berniukui, kad jis per daug leidžiasi blaškomas nesvarbių dalykų. O tai yra tiesa.

Kvinteną daug metų kamuoja tikroviški košmarai, todėl dažnai būna pavargęs. Dėl to prisirinko prastų pažymių ir mokytojai liepė kartoti mokslus.

Tėtis tam pritarė, nes Kvintenui ir taip gyvenime daug kas sunkiai sekasi. Kai pagaliau pavyksta išsimiegoti, klasėje neretai ima svajoti. Kartodamas metus berniukas greitai susirado naujų draugų, todėl dabar puikiai pažįsta visus Varnų kaimo vaikus.

Kvintenas mina Milai ir Danui iš paskos iki didelės sankryžos Varnų kaimo vidury, kur jų laukia draugai Matas ir Olga. Danas iškart lekia prie Olgos, o Mila pasilieka šalia Kvinteno. Matas važiuoja prie Tomo, penktaklasio, su kuriuo gerai sutaria.

Nuo ten jie per kelias minutes nuvažiuoja iki mokyklėlės Varnų kaimo pakrašty. Kvintenas mina dviratį su draugais, kol kelią netikėtai perbėga juoda katė, ir jis vos nenuvirsta nuo dviračio.

Berniukas atpažįsta ją iš vieno žvilgsnio pagal antkaklį. Tai Hemlė, mokyklos direktorės katė, kuri, rodos, visada ir visur viską stebi. Gyvūnėlis nubėga it blogas ženklas, lyg kažkokių įvykių pranašas.

Nė vienas vaikas neįtaria, kad po šiandienos niekas nebebus taip, kaip buvę.